

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Beslissing in de zaak onder nummer van: VB 2007/28

V E T E R I N A I R B E R O E P S C O L L E G E

Dossiernummer: **VB 07/28**

Uitspraak

in de zaak van

X
wonende te A,
appellante van een uitspraak
van 18 oktober 2007 van het
Veterinair Tuchtcollege (2006/85)

1. Het verloop van de procedure

Het Veterinair Tuchtcollege heeft bij uitspraak van 18 oktober 2007, verzonden op 19 oktober 2007, ongegrond verklaard de klacht van X, wonende te A (hierna te noemen appellante), dat Y, dierenarts te B (hierna te noemen beklaagde), te kort is geschoten in de zorg die zij in haar hoedanigheid van dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van de hond van appellante, met betrekking tot welk dier haar hulp was ingeroepen.

Appellante heeft bij beroepschrift van 18 december 2007 bij het Veterinair Beroepscollege beroep ingesteld tegen voormelde beslissing. Bij brief van 16 juni 2008 heeft appellante het beroepschrift aangevuld.

Als gemachtigde van beklaagde heeft Z, werkzaam bij W, bij brief van 31 januari 2008 op het beroepschrift gereageerd.

De behandeling ter openbare zitting van het Veterinair Beroepscollege heeft plaatsgevonden op 2 juli 2008. Bij die gelegenheid hebben appellante en beklaagde, bijgestaan door Z, hun standpunten nader toegelicht.

Gelet op de samenhang is deze zaak tegelijk, maar niet gevoegd, behandeld met de beroepen met nummers VB07/26 en 07/27, welke beroepen eveneens door appellante zijn ingediend.

2. De vaststaande feiten

Het Veterinair Beroepscollege is uitgegaan van de volgende feiten en omstandigheden.

2.1 Op 13 juli 2006 heeft appellante haar hond, een boxer genaamd Beau en geboren op 8 april 2002, aan een praktijkgenoot van beklaagde aangeboden omdat een lymfeklier onder zijn linkeroor was opgezet en omdat hij meer dan normaal dronk en urineerde. Deze praktijkgenoot heeft vastgesteld dat bij de linker kaakomslag een duidelijke zwelling aanwezig was. De rechter kaakomslag was op dat moment vrij van zwelling en de lymfeknopen waren normaal. Ook de boeglymfeklieren toonden geen activiteit. De praktijkgenoot stelde de waarschijnlijkheidsdiagnose 'lymfeklierontsteking' en heeft een behandeling ingesteld met Amoxicilline en een ontstekingsremmer. Met betrekking tot de klacht polydipsie/polyurie heeft de praktijkgenoot appellante geadviseerd de antibioticumkuur af te maken en daarna ter controle terug te komen.

2.2 Op 20 juli 2006 heeft appellante voornoemde praktijkgenoot telefonisch geconsulteerd omdat de zwelling nog niet weg was en de hond nog veel dronk. De praktijkgenoot heeft geadviseerd om, indien geen plotselinge verslechtering optrad, de kuur met Amoxicilline af te maken en bij de volgende controle het bloed van de hond te onderzoeken.

2.3 Op 25 juli 2006 heeft appellante de hond aangeboden aan een tweede praktijkgenoot van beklaagde, die heeft vastgesteld dat de hond niet goed had gereageerd op de therapie. Deze praktijkgenoot nam ook een zwelling aan de rechterzijde van de kop van de hond waar en achtte nader onderzoek (het nemen van een biopt en het doen van bloedonderzoek) aangewezen. De praktijkgenoot vond de hond tijdens het consult te opgewonden om hem goed te kunnen fixeren, teneinde op dat moment intensiever onderzoek uit te voeren. De praktijkgenoot heeft met appellante een vervolgspraak bij beklaagde gemaakt voor dit uit te voeren onderzoek, dat zonodig onder sedatie zou kunnen plaatsvinden.

2.4 Op 27 juli 2006 heeft beklaagde, zonder sedatie, het nadere onderzoek uitgevoerd. Zij heeft bloed en DNAB afgenomen en heeft de hond lichamelijk onderzocht. Beklaagde stelde als waarschijnlijkheidsdiagnose 'abcedering van de keellymfeknopen of maligne lymfoom'. Het bloed is in de eigen praktijk van beklaagde onderzocht. Het DNAB werd voor onderzoek opgestuurd naar de Afdeling Cytologie van de Faculteit voor Diergeneeskunde van de Universiteit Utrecht, waarvan de uitkomst luidde: "Volledig necrotisch weefsel, waarschijnlijk lymfoïd".

2.5 Op 1 augustus 2006 heeft beklaagde met appellante de uitslagen van de eerder genoemde onderzoeken besproken. Beklaagde heeft meegedeeld dat deze nog niet eenduidig wezen op maligne lymfoom. De andere mogelijkheid was de aanwezigheid van een ontsteking, waar beklaagde een kuur Clavubactin heeft voorgeschreven.

2.6 Op 8 augustus 2006 heeft appellante de hond ter controle aangeboden aan beklaagde. De hond werd met de riem gefixeerd en de lymfeklieren aan de kop gevoeld. De hond reageerde heftig. Beklaagde vond de hond te onrustig om de andere lymfeklieren te onderzoeken. De patiëntenkaart vermeldt: "lymfklieren duidelijk dunner geworden, drinkt nog wel veel, doorgaan met AB over 10 dagen controle, evt. herh DNAB." Beklaagde schreef een andere penicilline voor, nu de hond als gevolg van de voorgaande leek te braken. Appellante wilde geen vervolgspraak en evenmin de afname van DNAB en heeft de spreekkamer verlaten.

2.7 Later op 8 augustus 2006 heeft appellante de hond aangeboden aan een dierenarts van een andere praktijk, die de diagnose lymfeklierkanker stelde. De hond is nog diezelfde dag geëuthanaseerd.

3. De uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege

Het Veterinair Tuchtcollege heeft aan de bestreden beslissing, waarin appellante is aangeduid als klaagster, de volgende overwegingen ten grondslag gelegd.

“5.1.

In geding is of beklagde te kort is geschoten in de zorg die zij als dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van de hond van klaagster, met betrekking tot welk dier haar hulp was ingeroepen.

5.2.

Klaagster heeft gesteld dat beklagde in die zorg tekort is geschoten omdat zij te laat de diagnose ‘lymfeklierkanker’ heeft gesteld en de aanwijzing van klaagster dat de hond voortdurend schokjes van pijn vertoonde heeft genegeerd. Beklaagde heeft het door haar uitgevoerde onderzoek beschreven. Zij meent dat de stelling van klaagster niet juist is. Het College overweegt hierover als volgt.

5.3.

Op 27 juli 2006 heeft beklagde gericht gezocht naar de oorzaken van de aandoening van klaagsters hond. Dit onderzoek was veterinair niet onjuist. In afwachting van de uitslag van het onderzoek van het DNAB, heeft beklagde op 1 augustus 2006 een waarschijnlijkheidsdiagnose gesteld en zij heeft daarvoor een juiste therapie ingesteld. Op 8 augustus heeft beklagde de hond weer gezien. Het gedrag van de hond was zodanig dat onderzoek van de lymfklieren niet mogelijk was. Het nogmaals afnemen van DNAB werd door klaagster afgewezen.

5.4.

Op grond van de onderzoeken die zij wel kon verrichten, was beklagde tot de conclusie gekomen dat mogelijk sprake was van lymfeklierkanker. De resultaten van het onderzoek boden echter onvoldoende grond om deze diagnose met voldoende zekerheid te kunnen stellen. Beklaagde heeft daarom terecht vervolgonderzoek voorgesteld. Dat klaagster dit heeft afgewezen, valt beklagde niet aan te rekenen.

5.5.

Met betrekking tot de door klaagster geconstateerde schokjes, die, zo stelde klaagster, dienden te worden uitgelegd als een uiting van pijn, overweegt het College dat zulks niet zonder meer opgaat. Een eenduidige verklaring voor het verschijnsel is niet te geven.

5.3.

De conclusie uit het voorgaande is dat de klacht ongegrond dient te worden verklaard.”

4. De overwegingen van het Veterinair Beroepscollege

4.1 Appellante heeft gesteld dat beklagde op 27 juli 2006 heeft nagelaten om alle klieren te onderzoeken en daardoor niet direct de juiste diagnose heeft gesteld. Als direct de diagnose lymfeklierkanker was gesteld, was haar hond veel leed bespaard gebleven. Voorts betwist appellante dat de lymfklieren bij de kop op 8 augustus 2006 geslonken waren. Als dat zo zou zijn geweest, begrijpt zij niet waarom een ander soort penicilline door beklagde werd voorgeschreven.

Beklaagde heeft gesteld dat zij op 27 juli 2006 de hond uitgebreid heeft onderzocht, maar dat zij het bloedonderzoek beperkt heeft gehouden vanwege de oplopende kosten. Het resultaat van het DNAB wees niet eenduidig op lymfeklierkanker. Voorts heeft be-

klaagde gesteld dat op 1 augustus 2006 de opgezette lymfeknopen aan de kop niet waren geslonken en dat zij een kuur met Clavubactin heeft voorgeschreven. Gelet op de opgewondenheid van de hond, was het voor haar niet mogelijk om de hond te fixeren teneinde ook de andere lymfeklieren te onderzoeken. Ten aanzien van de behandeling op 8 augustus 2006 heeft beklagde gesteld dat de lymfeknopen aan de kop voor de helft waren geslonken, dat zij appellante heeft voorgesteld een nieuwe DNAB te nemen en dat zij, omdat de hond als gevolg van het gebruik de Clavubactin leek te braken, een andere penicillinekuur heeft voorgeschreven.

4.2 Alvorens op de stellingen van appellante in te gaan, overweegt het Veterinair Beroepscollege dat de opvolgend dierenarts die op 8 augustus 2006 de diagnose 'lymfeklierkanker' heeft gesteld, dit heeft gedaan na het voelen van de verscheidene lymfeklieren. Zij heeft geen nader onderzoek gedaan, ter bevestiging van deze waarschijnlijkheidsdiagnose. Evenmin heeft er sectie plaatsgevonden na het overlijden van de hond. Het Veterinair Beroepscollege is van oordeel dat op grond van deze omstandigheden niet als vaststaand kan worden aangenomen dat er sprake is geweest van een maligne lymfoom.

4.3 Ten aanzien van de verrichtingen van beklagde op de verschillende data overweegt het Veterinair Beroepscollege als volgt.

Op 27 juli 2006 heeft beklagde uitgebreid onderzoek gedaan. De keuze van beklagde om bloed en DNAB zonder sedatie af te nemen, hetgeen het gedrag van de hond op dat moment toeliet, was veterinair juist. Dat beklagde daarbij niet alle lymfeklieren heeft kunnen controleren, acht het Veterinair Beroepscollege veterinair niet onjuist. Opgezette lymfeklieren zijn een bevinding die kan duiden op lymfeklierkanker, maar slechts het onderzoek van weefsel (cytologie en/of histologie) kan zekerheid geven dat dit daadwerkelijk de juiste diagnose is. Het was daarom niet onjuist om – nu er DNAB werd afgenomen- het controleren van andere lymfeklieren op dat moment achterwege te laten.

Het Veterinair Beroepscollege is van oordeel dat beklagde op 27 juli 2006 niet veterinair onjuist heeft gehandeld. De stelling van appellante dat beklagde ten onrechte heeft nagelaten alle lymfeklieren te onderzoeken, waardoor zij de diagnose 'lymfeklierkanker' heeft gemist, wordt door het Veterinair Beroepscollege derhalve als onjuist verworpen.

4.4 Op 1 augustus 2006 heeft beklagde de uitslag van de onderzoeken met appellante besproken en haar nader behandeladvies gegeven. Naar het oordeel van het Veterinair Beroepscollege heeft beklagde daarbij niet, veterinair gezien, onzorgvuldig of onjuist gehandeld. De uitslag van het biopt gaf geen uitsluitel of er sprake was van maligne lymfoom. Het was daarom niet veterinair onjuist dat beklagde koos voor een kuur penicilline, met de afspraak om over een week met de hond ter controle langs te komen.

Het Veterinair Beroepscollege is van oordeel dat beklagde ook op 1 augustus 2006 veterinair niet onjuist heeft gehandeld.

4.5 Ten aanzien van het consult op 8 augustus 2006 overweegt het Veterinair Beroepscollege dat appellante en beklagde van mening verschillen over de vraag of de lymfeklieren aan de kop waren geslonken. Het Veterinair Beroepscollege acht het voor de beoordeling of beklagde op 8 augustus 2006 veterinair juist heeft gehandeld echter niet van belang of en in hoeverre de lymfeklieren aan de kop geslonken waren, nu vast staat dat beklagde heeft voorgesteld aan appellante om een DNAB te herhalen. Zoals hiervoor is overwogen, kan slechts het DNAB uitsluitel geven of de diagnose maligne lymfoom de juiste is. Het advies van beklagde om een DNAB te herhalen was derhalve veterinair niet onjuist. Voorts heeft beklagde een nieuwe penicillinekuur voorgesteld, nu nog immer niet vaststond dat de hond een maligne lymfoom had en er wellicht ook

sprake kon zijn van een ontsteking. Beklaagde heeft aangegeven dat zij een ander soort dan Clavubactin voorstelde, omdat de hond als gevolg van het gebruik van Clavubactin leek te braken, zoals ook in de patiëntenkaart staat vermeld. Het Veterinair Beroepscollege acht het voorstel tot herhaling van een DNAB en vervolgens het voorschrijven van –een ander soort- penicilline niet veterinair onjuist. Nu appellante zelf de adviezen van beklagde heeft afgewezen en het consult op 8 augustus 2006 heeft afgebroken, hetgeen beklagde niet kan worden aangerekend, kan niet worden geoordeeld dat beklagde veterinair onjuist zou hebben gehandeld.

De conclusie is dat het beroep geen doel treft.

Slotsom

Op grond van het vorenoverwogene komt het Veterinair Beroepscollege tot de slotsom dat het ingestelde beroep verworpen dient te worden en dat de bestreden beslissing van het Veterinair Tuchtcollege met verbetering van gronden dient te worden bevestigd.

5. Beslissing in beroep

Het Veterinair Beroepscollege:

- verwerpt het beroep.

Aldus gewezen door de voorzitter mr. C.R.L.R.M. Ficq en de leden mr. I.M. Davids, mr. J.M. Willink, drs. M.I. de Nijs (dierenarts) en drs. M.A. van Messel (dierenarts), in tegenwoordigheid van de secretaris mr S.F.G. Cornel-van der Meulen.

w.g. Secretaris

w.g. Voorzitter

Uitgesproken op de openbare zitting van het Veterinair Beroepscollege op 30 oktober 2008 te Den Haag door mr. H.C. Cusell, plaatsvervangend voorzitter van dat college, in aanwezigheid van de secretaris mr. S.F.G. Cornel-van der Meulen.

w.g. Secretaris
Voor eensluidend afschrift,
Secretaris

w.g. Plv. Voorzitter